

Тогава Глускап-чудотворец се разсърдил. Той почнал да се издига и расте, и станал толкова голям, че главата му допряла до облаците, а гласа му почнал да раздрусва земята. Той протегнал ръка, хванал голямата птица на бурите, като патица, свързал ѝ крилете, хвърлил я сред скалите. След това се прибрал във себе си и доволен се върнал назад.

Изеднаж бурите затихнали. Глускап можел свободно да гребе и плува по морето; по цели дни хората плували с лодки, и морето било тихо и гладко.

Но скоро хората видели, че затишието продължило твърде много. Водата станала застояла и се вмирисала. По веслата се полепяла тиня и нечистотии, и мъчно се пхтувало. Накрай, водата така се сгъстила, че никой, дори и Глускап, не можел повече да плува.

Тогава той си спомнил за птицата на вятра, която някога свързал и хвърлил в скалите. Отново предприел пътешествие към далечния север. Той пак надраснал, стигнал скалите, почнал да обикаля и дири птицата. Най-после я намерил. Тя била още жива, понеже птицата на вятра била безсмъртна. Глускап поговорил с нея, вдигнал я и поставил върху същата скала, дето я намерил първия път. Преди да тръгне, той ѝ отвързал едното крило, а другото оставил свързано.

— Така ще бъде по-добре, — казал той.

След това нямало вече страшните бучения и бури, но нямало и затишия. Вятра духал умерено, и това било направено от великия Глускап.

След смъртта на Глускап, хората дълго време се страхували, да не би да се отвърже завързаното крило на птицата и настанат пак страшните бури.

Превел: Чичо Пейчо.

